

Arrest

nr. 140 922 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 november 2014 met referentenummer 48273.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 mei 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 1 oktober 2014.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Volgens de advocaat leerde betrokkene reeds in 2007 in België zijn partner kennen.

Zij kwam, zoals betrokkene, eveneens van Fujian, wat dadelijk een band schepte.

Zij hadden beiden een hard verleden gehad en dat maakte de aantrekkingskracht nog sterker.

Zij gingen al snel samenwonen in Antwerpen en kregen samen een zoon op 24.07.2012.

Op 20.11.2012 legden zij dan een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Daar mevrouw volgens de advocaat geen internationaal paspoort kan bekomen, zou zij meneer niet kunnen vergezellen bij zijn tijdelijke terugkeer naar China om ginds verblijfsrecht te vragen. Betrokkene zou het ook niet aankunnen een tijd gescheiden te leven van zijn levenspartner.

Betrokkene ziet het niet mogelijk om tijdelijk terug te keren naar China zonder zijn zoon, die op zijn beurt te jong is om gescheiden te worden van de moeder, die op haar beurt niet kan reizen zonder paspoort.

Betrokkene bevindt zich niet in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar zijn land om ginds een visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Naar eigen zeggen is hij reeds in België sedert minstens 2007 en blijkbaar bleef hij hier bewust illegaal.

Hij stichtte een gezin en sloot een wettelijke samenwoning af. Pas in oktober 2013, minstens zes jaar later, deed hij een eerste poging om zijn verblijf te regulariseren.

Hij koos bewust om een lange periode illegaal te verblijven, is dus volledig verantwoordelijk voor zijn situatie en moet er de gevolgen van dragen.

De bewust gecreëerde feitelijke situatie nu gebruiken als buitengewone omstandigheden, is de zaken omkeren. Vooraleer bewust een gezinssituatie te creëren, dient men de regels omtrent verblijfsrecht te respecteren. Trouwens, het feit dat betrokkene hier nu een partner en kind heeft, verhindert hem niet tijdelijk terug te keren om een visum te vragen.

De beweringen dat het uitgesloten is dat hij het aankan een gescheiden te leven van zijn partner en hij het niet mogelijk ziet om zonder zijn zoon af te reizen, zijn voor eigen rekening. Temeer, hij heeft deze omstandigheden zelf gecreëerd.

Voor andere gezinnen gelden ook regels waardoor een tijdelijke scheiding zich kan opdringen. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Om dezelfde reden wordt het hoger belang van het kind evenmin geschonden door een tijdelijke verwijdering van de vader. De verdere stukken die worden voorgelegd betreffen de voorwaarden ten gronde en hierop wordt niet verder ingegaan wegens de onontvankelijkheid van de aanvraag.”

1.3. Op 21 mei 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 1 oktober 2014.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ Artikel 7, eerste lid:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

2. Over de onontvankelijkheid

Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift geen middel tegen de tweede bestreden beslissing. Het enig middel is duidelijk gericht tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing. Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de tweede bestreden beslissing een “*volgbeslissing*” is van de eerste bestreden beslissing doch zij kan in dit betoog, dat niet werd ontwikkeld in het verzoekschrift, niet worden gevolgd. Zelfs als de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, quod non, heeft dit geen invloed op de illegale verblijfssituatie van verzoeker.

Derhalve verklaart de Raad het beroep ambtshalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er dient dan ook geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van

onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, door de verwerende partij opgeworpen in haar nota om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1 In een enig middel werpt verzoeker op : *“la violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ; la violation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, notamment en son article 62 ; la violation du principe de bonne administration, des principes de sécurité juridique et de légitime confiance et du principe selon lequel l'autorité est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause; l'erreur manifeste d'appréciation;”*.

Verzoeker betoogt als volgt :

“EN CE QUE l'acte querellé, pris à la date du 21/05/2014, fait grief au requérant que tous les arguments invoqués dans sa demande ne peuvent justifier l'absence un retour provisoire dans son pays d'origine pour y demander une autorisation en bonne et due forme et partant ne peuvent justifier une autorisation de séjour ;

Que par ailleurs, le requérant s'est mis lui-même dans une telle situation tant de séjour que du point de vue familial (compagne et enfant) et qu'il n'a essayé de régulariser sa situation que 6 ans après le début de son séjour sur le territoire ;

Que le requérant invoque sa cohabitation légale et la naissance de son enfant comme circonstances exceptionnelles ;

ALORS QUE le requérant invoque dans sa demande de séjour bien évidemment les éléments de son parcours sur le territoire, la réalité de sa situation familiale consécutive à la rencontre avec son amie en 2007, ces éléments faisant partie d'un tout pour comprendre la situation actuelle ;

Que la demande, à titre de circonstances exceptionnelles, sont essentiellement l'âge de l'enfant du couple et surtout l'absence de passeport de sa cohabitante légale, absence qui l'empêche de quitter le territoire pour accompagner le requérant dans leur pays d'origine pour qu'il puisse y entamer les démarches nécessaires ;

Que dès lors le requérant sera nécessairement coupé de sa vie de couple et pire de la proximité de son fils pour une période de durée indéterminée alors que vu son âge cet enfant de bas-âge doit avoir nécessairement ses deux parents à ses côtés pour son développement tant physique que psychique ;

Que l'acte attaqué viole les dispositions et principes visés au moyen;”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij opwerpt dat de eerste bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker er zich toe beperkt te herinneren aan de elementen die zijn zaak kenmerken, waarbij hij de overtuiging is toegedaan dat deze elementen wel degelijk buiten-

gewone omstandigheden vormen die hem toelaten de aanvraag gezinshereniging vanuit België verder te zetten. Hiermee toont verzoeker echter niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door verzoeker aangebrachte elementen voordat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing trof, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA